

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח ט' בְּסֻלּוֹ ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשִּׁי

יַעֲקֹב נִפְצָע בְּמַאֲבָקוֹ עִם הַמִּלְאָךְ, לָכֵן ה' הִזְרִיחַ אֶת הַשָּׁמַשׁ מִקֶּדֶם כְּדִי לַעֲזֹר לוֹ לְהִרְפָּא. יַעֲקֹב פּוֹגֵשׁ אֶת עֵשָׂו שְׂמֵת־רָשָׁם מְאֹד מְכַל הַכְּבוֹד שֶׁיַּעֲקֹב מַפְגִּין כָּל־פִּי וְלָכֵן מִתְחַרֵּט וְלֹא נֹלָחַם. בְּמָקוֹם הוּא מִנְשֵׁק וּמַחֲבֵק אֶת אָחִיו.

יַעֲקֹב קוֹרָא בְּשֵׁם לְמָקוֹם בּוֹ נֶאֱבַק עִם הַמִּלְאָךְ: יַעֲקֹב קוֹרָא לְמָקוֹם בְּנַחֲל יִבֵּק בּוֹ נֹלָחַם עִם הַמִּלְאָךְ "פְּנִיאל", מִלְשׁוֹן פְּנֵי ה', הֵיּוֹת וְרָאָה אֶת ה' פְּנִים אֶל פְּנִים (בְּאַמְצָעוֹת הַמִּלְאָךְ) וְנִשְׁאַר בְּחַיִּים.

כְּאֲשֶׁר יַעֲקֹב נָסַע מִשָּׁם, הוּא הִבִּין שֶׁקָּרָה לוֹ נֶס אֲפִילוֹ גָּדוֹל יוֹתֵר שֶׁיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם אַחֲרֵי שְׁנִלְחָם עִם שְׂרֹו שֶׁל עֵשָׂו וְלָכֵן קָרָא לְמָקוֹם פְּנוּאֵל- (פְּנִי א-ל).

יָרֵךְ יַעֲקֹב: ה' גֵּרַם לַשָּׁמַשׁ לִזְרוּחַ מִקֶּדֶם כְּדִי לִרְפָּא אֶת יָרֵךְ יַעֲקֹב. (לֹא הִתְרַפָּא בְּשִׁלְמוֹת עַד שָׁנָה וַחֲצִי אַחֵר כֶּךָ). לָכֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא אוֹכְלִים חֶלֶק מִסֵּים בִּירֵךְ הַבְּהֵמָה שֶׁנִּקְרָא גִיד הַנֶּשֶׁה, כִּיּוֹן שֶׁזֶה הַחֶלֶק בִּירֵךְ יַעֲקֹב שָׁבוּ פָּגַע הַמִּלְאָךְ.

יַעֲקֹב רוֹאָה אֶת עֵשָׂו מֵגִיעַ: יַעֲקֹב נִשָּׂא אֶת עֵינָיו וְרָאָה אֶת עֵשָׂו מֵגִיעַ עִם אַרְבַּע מֵאוֹת אֲנָשִׁים! וְלָכֵן חֶלֶק וְהִכִּין אֶת מִשְׁפַּחְתּוֹ כְּפִי שֶׁתִּכְנֶן לְמִקְרָה שֶׁעֵשָׂו יִתְקַף אוֹתוֹ. אֶת הַשְּׂבָטִים הַחֲשׁוּבִים וְהָאֲמֵהוּת שֶׁם מֵאַחֵר.

יַעֲקֹב הִלֵּךְ בְּרֹאשׁ לְמִקְרָה וְעֵשָׂו יִתְחִיל לְהִלָּחֵם. הוּא הִשְׁתַּחֲוָה שֶׁבַע פְּעָמִים כָּכָל שֶׁהִתְקַרַּב לַעֲשׂו.
עֵשָׂו מִתְחַרֵּט עַל רְצוֹנוֹ לְהִלָּחֵם: עֵשָׂו כָּל כֶּךָ הִתְפַּעֵל מִהַכְּבוֹד שֶׁיַּעֲקֹב חֶלֶק לוֹ שֶׁהִתְחַרֵּט עַל מַחֲשַׁבְתּוֹ לְהִלָּחֵם בּוֹ וְרָץ אֵלָיו כְּדִי לִנְשֵׁק וּלְחַבֵּק אוֹתוֹ.

הוּא אָהַב אֶת יַעֲקֹב לְזָמֵן קֶצֶר בְּלִבָּד, אוֹלָם בְּזָמֵן שֶׁחֲבֵק וְנִשֵּׁק בְּאַמֶּת אָהַב אוֹתוֹ וְהֵם בָּכוּ אֶחָד עַל צְוֹאֲרֵי הַשְּׁנֵי מֵרֵב שְׂמִיחָה. עֵשָׂו נִשָּׂא אֶת עֵינָיו וְרָאָה אֶת נִשּׁוֹת יַעֲקֹב וּבִנָּיו. "מִי הֵם הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה?" הוּא שָׂאֵל. יַעֲקֹב עָנָה לוֹ "אֵלֶּה הַנָּשִׁים וְהַבָּנִים שֶׁה' נָתַן לִי בְּרֵב חֲסִדוֹ".

תהלים / יום ט' לחדש פרקים מ"ט- נ"ד

בתהלים היום, דוד המלך מבקש מה': "ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך".
חסידות מסבירה שהפסוק הזה מלמד כיצד יש לעמוד לפני ה' בשעת התפלה. יש לחוש כה קטנים ומלאי יראה לפני ה' עד כדי שמבקשים את עזרתו שנוכל להתפלל!
לא קל להגיע להרגשה זו. לכן יש לחשב על ה' בפסוקי דזמרה ושמע ישראל.
מה אם לא חשבנו, האם יש איזה קצור דרך?
הרבי מלמד שישנו. יש משהו שעליו אפשר לחשב שיגרום להרבה מאתנו להרגיש קטנים.
כלנו מכירים אנשים מבגרים וחכמים יותר מאתנו. הם חיים יותר שנים לכן הם יודעים יותר דברים על החיים.
אפילו אם אנחנו מרגישים מאד חכמים ועשינו הרבה דברים טובים, אנחנו עדין חשים קטנים לידם בגלל שישנם עוד כל כך הרבה דברים שעוד לא הספקנו ללמד.
זו מחשבה שיכולה להזכיר לנו לחוש קטנים לפני אנשים מבגרים מאתנו, וכמוכן תגרום לנו לחוש קטנים לפני ה' בשעת התפלה.
אז נוכל לעמוד בענוה ויראה "בעבד קמי מארי"- כמו עבד לפני האדון, מוכנים להתנהג כפי שה' רוצה מאתנו במשך היום.

תניא / קונטרס אחרון (ט' בסלו שנה מעברת)

למדנו עד כה בתניא על חשיבות ומיוחדות קיום המצוות.
הכונה והאהבה שאנו חשים לה' גם הם חשובים, אבל קורים בעולם יותר דברים כפאשר מקימים את המצוה.
שניהם נכונים כפאשר מקימים מצוה או אפילו רק לומדים איך לקיים את המצוה.
אולם מה קורה אם לומדים הלכות על דברים שמעולם לא קרו ולא יקרו? האם זה נחשב גם כן כמו קיום מצוה?
היום האדמו"ר הזקן מלמד שההלכות האלו הן החכמה של ה'. זה לא משנה אם ההלכה היא על דבר שקרה או לא קרה, זה עדין החכמה של ה'.
אבל אי אפשר לקבל את הפח המיוחד הזה רק מפונה והרגשת קרבה לה'.

היום יום / ט' בסלו

היום הולדת (ה'תקל"ד) ויום היארצייט (ה'תקפ"ח) של האדמו"ר האמצעי.
האדמו"ר האמצעי נולד ונפטר באותו תאריך בדיוק, ט' בסלו.
האהל שלו נמצא בעירה נעז'ין באוקראינה.
חמשים ושלושה פרקי התניא מבססים על מאמרים שאדמו"ר הזקן אמר, החל מראש השנה ה'תק"נ (כפאשר נולד הצמח צדק) והמאמר האחרון (על בית המקדש) החל לומר ביום ט' בסלו ה'תקנ"ד (כפאשר האדמו"ר האמצעי נהיה בן 20).
הוא סים את המאמר ביום למחרת, י' בסלו (שמאחר יותר נהיה חג הגאולה של האדמו"ר האמצעי).

במאמרים אלו, האדמו"ר הזקן כלל עצות רבות שנתן לחסידים בעבודת ה' שלהם, איך להתגבר על היצר הרע ולעבד את ה' בשמחה.

ספר המצוות / מצות עשה רכ"ה, לא תעשה רצ"ב

היום לומדים שלוש מצוות על אדם שרחמנא ליצילן הרג אדם אחר.

- מצות עשה רכ"ה** - המצוה הראשונה היא שאם אדם הרג אדם אחר בשוגג, בית הדין צריך לשלח אותו לעיר מקלט והוא צריך להשאיר שם עד שהכהן הגדול נפטר.
- מצות לא תעשה רצ"ה** - לבית הדין אסור לקחת כסף מאדם שהרג במזיד ולא להעניש אותו כפי שהתורה קובעת.
- מצוות לא תעשה רצ"ב** - בית הדין לא יכול להרוג אדם שרצח אדם אחר אלא אם מלאו את כל הדינים והחקים של משפט צדק עם עדים כפי שלומדים בתורה.

רמב"ם / הלכות רוצח ושמירת הנפש פרקים ב', ג', ד'

ברמב"ם היום לומדים מתי בית הדין מעניש אדם שהרג אדם אחר.

- פרק ב'** - מלמד מה ההבדל אם אדם הרג בעצמו או שלח אדם אחר לעשות זאת, כמובן אפילו אם בית הדין לא קובע לו עונש מות, ה' יעניש אותו אם זה מגיע לו.
- פרק ג'** - מסביר כיצד מודאים שהאדם אכן באמת רצה להרוג. בית הדין מודא האם הדבר שנסה לעשות או מה שהשתמש בו על מנת לעשות זאת אכן יכול להרוג אדם.
- פרק ד'** - מלמד שרק אם אדם התכוון להרוג את האדם השני באותו אופן, בית הדין מעניש אותו. לומדים גם איך להתנהג לרוצח שלבית הדין אסור להוציא להורג ואת מי יש מצוה להרוג.

דרכי החסידות / תאריך חסידי ט' בסלו

ישנו מאמר מפרסם שהאדמו"ר האמצעי כתב המתחיל במלים "פדה בשלום נפשי". הרבי מבקש שחסידים ילמדו את המאמר הזה בימים מיוחדים אלו הקשורים לאדמו"ר האמצעי.

הנה נקודה מתוך המאמר:

כאשר שני אנשים נלחמים, כל אחד רוצה שהשני יעשה את רצונו. זה מה שקורה גם כאשר היצר הטוב והיצר הרע נלחמים. כאשר היצר הטוב מנצח, זה כמו לשחרר אדם מהכלא! אולם מה המשמעות של "פדה בשלום" - לפדות דוקא בשלום? השימוש במילה שלום מורה על כך שהם סימו להלחם ולא ילחמו שוב אחר כך. זו דרך מיוחדת שהיצר הטוב יכול לנצח.

היצר הרע יתנהג באופן שהיצר הטוב רוצה ויפסיק להלחם.

מתי זה קורה? כאשר יהודי משתמש בכח של "היחידה שבנשמה". חלק היחידה של הנשמה שה' שם במיוחד אצל משה רבנו שבכל דור (ולכל יהודי יש את הכח הזה כאשר יש לו התקשרות לרבי) כאשר עושים את עבודת ה' שלנו בכח הזה, נוכל לנצח את המלחמה נגד היצר הרע. הדבר יגרם להבאת המשיח שאז לא נצטרך עוד להלחם עם היצר הרע.

תַּפְלָה / סוּמְכִין גְּאוּלָּה לַתַּפְלָה

מְקַדָּשׁ לְעֵלּוּי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֱהוּבָה נְחֻמָּה צִיפָה בֵּת ר' שְׁמַעְיָה ע"ה גוֹיָדְמָן

בְּבִרְכָּה אַחֲרֵי קְרִיאַת שְׁמַע, מְדַבֵּר עַל גְּאוּלַּת עַם יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים. הַבְּרָכָה מְסַתֵּימַת בְּמִלִּים "גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל". חֲזו"ל מְלַמֵּד שֶׁאֵין לְהַפְסִיק בֵּין אֲמִירַת הַבְּרָכָה לַתְּחִלַּת תַּפִּילַת הָעֲמִידָה. יֵשׁ "לְסִמּוֹךְ גְּאוּלָּה לַתַּפְלָה" לְקִשּׁוֹר אֶת הַדְּבוּר עַל הַגְּאוּלָּה עִם הַחֶלֶק הָעֲקָרִי שֶׁל הַתַּפְלָה – תַּפִּילַת הָעֲמִידָה.

מִדּוּעַ כֹּה חָשׁוּב לְהַתְּפַלֵּל תַּפִּילַת עֲמִידָה מִיָּד אַחֲרֵי שְׁעוֹסָקִים בְּגְאוּלָּה לֹא כָּל הַפְּרָעָה?
הַגְּמָרָא מְבִיאָה מִשָּׁל שִׁיעוּזֹר לְהַבְנַת הָעֲנִין. מֶלֶךְ גָּדוֹל וְרַם יוֹשֵׁב בְּאַרְמוֹנוֹ וְשׁוֹמֵעַ דְּפִיקָה עַל דָּלַת חֲדָרוֹ הַפְּרָטִי. הַשּׁוֹמֵר מְכַרִּיז שֶׁחֲבֵרוֹ הַטּוֹב מַגִּיעַ לְבִקּוּר. הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵחַ לְשִׁמּוֹעַ זֹאת. הוּא מְצַפֶּה לְבִלּוֹת יַחַד עִם חֲבֵרוֹ. הַמֶּלֶךְ נֹגֵשׁ לְדָלַת כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת פְּנֵי הָאוֹרֵחַ וּמִזְמִין אוֹתוֹ לְהִכָּנֵס. אָבֵל כְּאִשּׁוֹר פֶּתַח אֶת הַדָּלַת, רָאָה אֶת חֲבֵרוֹ עֶסוּק בְּמִשְׁהוֹ אַחֵר. הַמֶּלֶךְ מְאַכְזָב. הוּא נִכְנָס שׁוֹב לְחֲדָרוֹ וְהַחֵל לְטַפֵּל בְּעֲנִינִים נוֹסָפִים הַקְּשׁוּרִים לְמַמְלָכָה.

כְּאִשּׁוֹר מְשֻׁבָּחִים אֶת ה' עַל כֹּךָ שֶׁהוֹצִיאָנוּ מִמְצָרִים, הַדְּבָר מְשׁוּל לְנִקְיָשָׁה עַל "דָּלַתוֹ" שֶׁל ה'. זֶה גּוֹרֵם לַה' לְרָצוֹת לְהַזְמִין אוֹתָנוּ פְּנִימָה וּלְשִׁמּוֹעַ אֶת צְרִכֵּינוּ. כְּאִשּׁוֹר ה' קְרוֹב אֵלֵינוּ, זֶה הַזְמָן לְהַתְּפַלֵּל תַּפִּילַת עֲמִידָה. לָכֵן, לֹא לַעֲסֹק בְּדִבְרֵים אַחֲרִים.

בְּרַגַע שְׁדוּפָקִים בְּדָלַת עַם "גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל" צְרִיךְ לְהִגִּיעַ מִיָּד וּלְבַקֵּשׁ מֶה' אֶת צְרִכֵּינוּ בַתַּפְלַת הָעֲמִידָה.
(רָאָה שְׁלַחַן עֲרוּךְ הָאֲדָמוֹ"ר הַזֵּקֵן סִימָן קי"א סְעִיף ב')

גְּאוּלָּה וּמְשִׁיחַ / סִימְנֵי מְשִׁיחַ

מְקַדָּשׁ לְעֵלּוּי נִשְׁמַת סִבְתָּנוּ הָאֱהוּבָה מְרִים צִימְעָל בֵּת הַרְבּ יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

נֶאֱמַר בַּזֹּהָר שֶׁכְּאִשּׁוֹר נִתְקַרֵּב לַזְמַן הַמְּשִׁיחַ, נִרְאָה שֶׁאֲפִילוֹ יְלָדִים יֵדְעוּ עַל סוּדוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזִים. זֶהוּ אֶחָד מִסִּימְנֵי הַמְּשִׁיחַ שֶׁאֲפִשּׁוֹר לְרֹאוֹת בִּימִינוֹ.

אֲפִילוֹ יְלָדִים קְטַנִּים לוֹמְדִים וּמְבַיְנִים חֻסִּידוֹת, סוּדוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזִים.

(רָאָה זוֹהָר, קי"ח א')